

Vader en zoon Kosse
gaan weer dagelijks
het dak op



Groningse urnenmuur in de race voor 'Edison'

Door Karin Zwaan

NIEBERT ■ Twee Groningers hebben hoge ogen gegooid met een vernieuwend ontwerp voor een urnenveld op een begraafplaats. Architect Pim Benus uit Groningen en kunstenaar Marjo Többen uit Niebert ontwikkelden een bijzonder columbarium (bewaarplaats van urnen - red.) waarmee ze genomineerd zijn voor de *International Funeral Award*. "Dat is een soort Edison in de uitvaartwereld", zegt Többen.

Ze hopen hun gepatenteerde idee te verkopen aan begraafplaatsen. "De gemeente Hoogezand-Sappemeer heeft al interesse getoond."

Het concept bestaat uit een cirkel vol grijze consoles van beton, vanuit het midden oplopend in hoogte. De kolommen zijn voorzien van bronzen urnen. Niet in de traditionele vaasvorm, maar vierkant, één geheel vormend met de kolom eronder.

Benus bedacht de kolommenstructuur. Het kan aangepast worden aan de ruimte die beschikbaar is. Zijn drijfveer is om meer piëteit op de urnenbegraving te brengen. "Ik heb altijd al interesse in de dodencultus. Bij ons zie je urnen vaak opgestapeld in een soort kast, zonder sfeer. Het is puur praktisch. Je ziet in andere landen dat er veel meer piëteit is."

Többen ontwikkelde zeven verschillende urnen waaruit gebruikers kunnen kiezen. Voor haar is het belangrijk dat mensen altijd nog hun persoonlijke inbreng hebben. Die mogelijkheid is er ook binnen de eenheid van dit idee. "Ze kunnen bijvoorbeeld zelf de letters maken of het laatste boetseerwerk zelf doen. Of je kunt er schelpjes, steentjes of bloemen in leggen."

Samen presenteerden ze hun idee de afgelopen maand in Duitsland, België en Nederland voor de commissies van de *International Funeral Award*. En tot hun grote blijdschap zijn ze in alle drie landen genomineerd voor de prijs die eind oktober wordt uitgereikt.

Többen, die al veertien jaar grafmonumenten maakt, verbaasde zich wel enigszins over de conservatieve opstelling van de Duitsers en Belgen. Toen haar verteld werd dat het idee nooit goedgekeurd zou worden in België had ze echter wel haar woordje klaar. "In Nederland heb ik me veertien jaar niets aangetrokken van regels en voorschriften. En door steeds weer het gesprek aan te gaan zijn uiteindelijk al mijn grafmonumenten wel geplaatst."

